

Mesajul perdelei sfâșiate

21 noiembrie 2005

Gili Cârstea

„Dar Isus a scos un strigăt tare, și și-a dat duhul. Perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două de sus până jos” (Marcu 15:37-38).

Ce semnificație avea ruperea acelei perdele dintre Sfânta și Sfânta Sfintelor, exact în momentul în care Hristos a murit pe cruce? Ce mesaj comunica acea sfâșiere bisericii de atunci și celei de astăzi?

Această perdea specială însemna mult în simbolistica planului de mântuire. Ea despărțea cele două încăperi ale templului, domeniul oamenilor și cel al marelui preot. Ea făcea diferența între iertare și desăvârșire, între acoperire și ștergerea păcatelor; am putea spune, între ploaia timpurie și cea târzie.

Biserica din timpul lui Hristos avea multe de înțeles din sfâșierea acelei perdele. Ei trebuiau să vadă în ea încetarea sistemului de preoți intermediari; se deschisese o cale directă și liberă la Dumnezeu; iertarea nu se mai făcea prin intermediul mielului de jertfă. Dar ei nu au înțeles și nu au vrut să accepte aceste schimbări spectaculoase în credința și practica lor religioasă. Au privit la sfâșierea perdelei ca la un accident inexplicabil și lipsit de semnificații spirituale. Teologii din sinedriu nu au găsit în profeție nici un indiciu că ar urma să se întâmple un asemenea eveniment, sau că el ar avea vreo importanță religioasă. Au continuat practicarea unui serviciu divin lipsit complet de orice valoare, în ciuda avertizărilor lui Pavel că sistemul ceremonial și-a încheiat misiunea.

Ce înseamnă sfâșierea perdelei pentru generația noastră?

Sensul primordial este că despărțirea dintre natura umană și natura divină – produsă prin păcatul lui Adam – a încetat, unirea fiind refăcută în Hristos. Nu mai există motiv de separare, lumea fiind împăcată cu Dumnezeu „în Hristos” templul lui Dumnezeu. De acum, se deschisese o cale consacrată, „dincolo de perdea,” pe care erau invitați să pășească locuitorii întregului pământ, „începând din Iudeea.” Oamenii erau chemați să calce pe urmele lui Hristos direct în prezența slavei lui Dumnezeu, devenind astfel părtași caracterului și neprihănirii Sale. Mijlocirea trebuia să înceteze, aducând neprihănire veșnică în locul acoperirii prin iertare permanentă, căci scopul final al locuirii Duhului Sfânt în templul inimii

este desăvârșirea de caracter, o viață în armonie perfectă cu legea lui Dumnezeu, așa cum putea fi ea observată în viața lui Hristos.

Dar aceste lucruri nu au fost înțelese de creștinii primei generații, în ciuda eforturilor disperate făcute de Pavel. Nici chiar ucenicii nu au fost prea receptivi la asemenea profunzimi ale scopurilor lui Dumnezeu. Astăzi putem vedea bine că, la întrebarea lui Pavel: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu?” ei au răspuns cam șovăitor, fără convingerea că ar exista ceva real în această propunere. Nu este aceasta și reacția noastră? Deși lor nu li se părea ceva grav, mărturia ne spune că gestul lor a lăsat adevăruri mari „nedescoperite și neînțelese” de la ziua cincizecimii. Taina evlaviei a rămas acoperită, ascunsă „dincolo de perdea,” o perdea inutilă, ridicată de orbirea noastră și menținută două milenii.

Dumnezeu a sfâșiat perdeaua în Hristos. De ce oare se luptă biserica rămășiței să cârpească acea perdea sfâșiată? Singurul răspuns acceptabil este că Mireasa nu este pregătită sau dispusă să privească în față slava lui Dumnezeu neacoperită, nu este gata să fie confruntată cu caracterul dragostei Sale, nu dorește să prezinte lumii o asemenea dragoste, cotată în teologia modernă ca fiind „neputincioasă.”

Când Hristos a făcut pasul final în prezentarea Tatălui Său ca un Serv al Servilor, perdeaua din templu s-a rupt de sus până jos. Aceasta era o invitație de a privi la Dumnezeu fără teamă și groază. Șekina nu mai este doar privilegiul marelui preot odată pe an, ci darul lui Dumnezeu în Hristos pentru orice păcătos dispus să fie vindecat.

Dar această invitație este disprețuită până astăzi. Măhrama zace peste Bibliile noastre, iar noi ne întrebăm mereu de ce oare a doua venire se tot amână. Ne grăbim să spunem lumii că evenimentele prevestesc apropiata revenire a lui Hristos, deși le punem viața în mare primejdie evitând să le oferim soluția salvatoare, în care nu credem nici noi.

Trâmbița a șaptea va suna doar atunci când un popor va fi pregătit să spună și să arate lumii că „taina lui Dumnezeu s-a sfârșit,” că „Hristos în voi” s-a realizat și nu trebuie să sperie pe nimeni că Dumnezeu dorește să locuiască în noi.